VI. évfolyam, 42. szám

1950 október 13

Ludas Matyi

70 fillér

Tanácsot választunk: jaj a bürokráciának!

1950-ben, az elöljáróságon

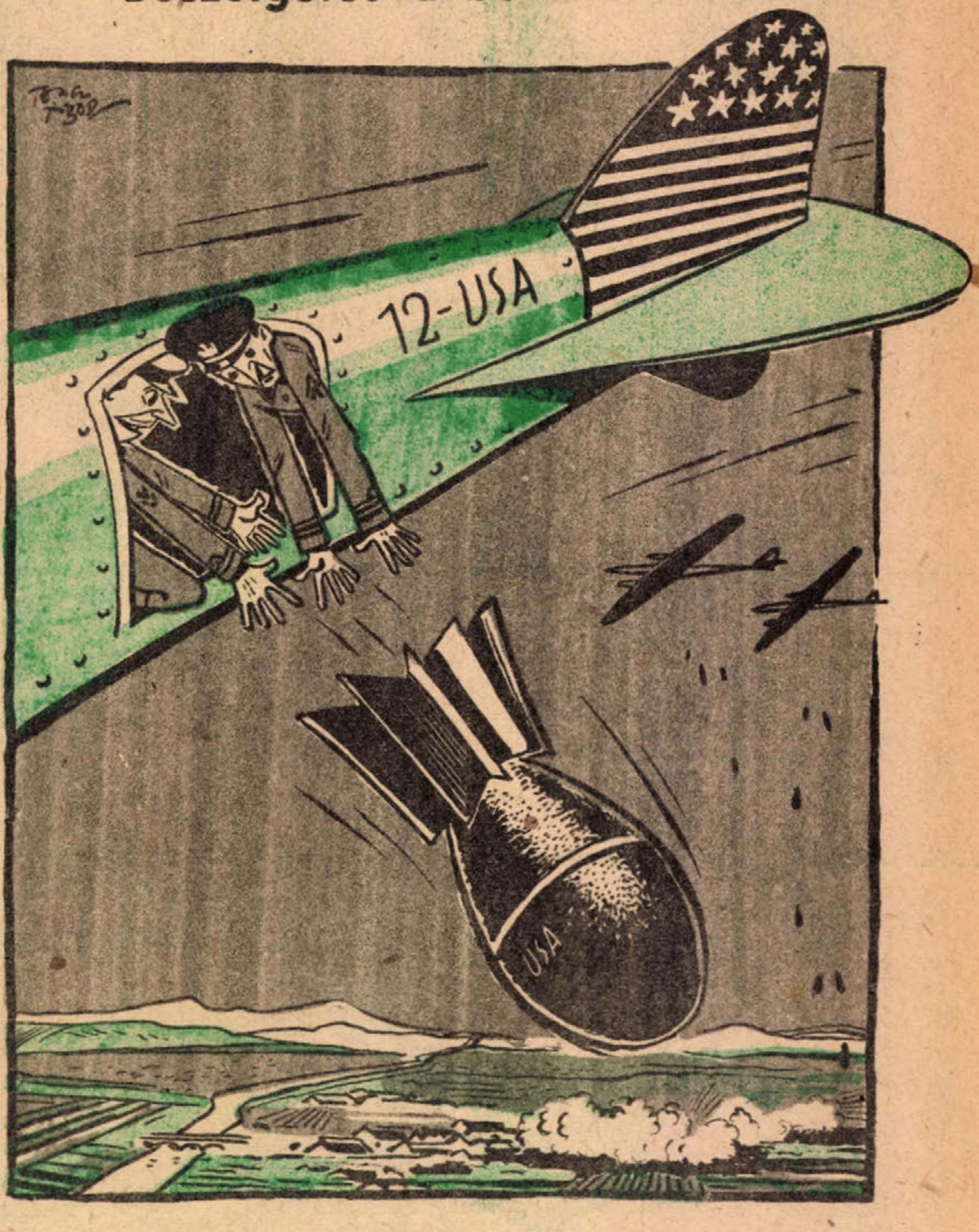
— Mire gondolsz Cinike, hogy ekkorát sóhajtasz?
— Arra gondolok, hogy jön a népi tanács és kiveszi a szánkból ezt a sok jó falatot.

A dollár dala

Én vagyok a Marshall-segély
Alapja,
Belőlem él a fél világ
Salakja,
Jó híremen csorba azért
Ne essen,
Célom, hogy a fegyvergyáros
Keressen.
Főnökeim lopnak, csalnak,
Zsarolnak,
Miközben a békességről
Csaholnak.
A bőrömön adnak, vesznek,
Keresnek,
Halászni a zavarosban
Szeretnek,
Ahova én kamatlábam
Beteszem,
Nyugalom és béke több ott
Nem leszen.

Disszidensek keresik a
Kegyemet,
Zsarolásra használják a
Nevemet.
Marshall-földön úgy hivnak, hogy
Nagy, jó, szent,
S kis részemnek ez a neve:
Apró cent.
Apró centek a munkásság
Zsebében,
Üdvözlik őt munkaadók
Nevében:
„No mert, melós, neked is jut
Valami,
S fontos a cél, nem a szennyes
Anyagi!
A célt pedig jó magad is
Ismered:
Ha éhes vagy, harapd meg a
Tenyered!”

Beszélgetés a bombavetőn

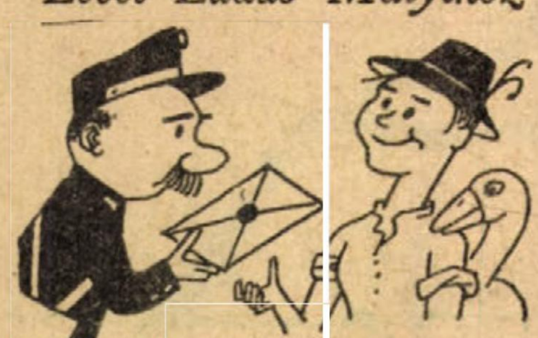

— Mi a fenét keresünk mi itt tulajdonképpen?
— Micsoda beszéd ez öregem? Mi a békét és a szabadságot hozzuk Korea népének!

Az amerikai hadsereg terepszínű ruhája

Levél Ludas Matyihoz

A Vilma királynő-útról írt cikküket helyeslem, de megkérdem Önöket:

1. Mennyivel jobb Erzsébet királyné, mint Vilma királynő? Miért lehet neki egy szép útja Budapesten, ha már Vilmának nem lehet?

2. Meddig lesz még a gróf Zichy-családnak két utcája Budapesten? (Zichy Jenő és Zichy Géza.)

3. Meddig fogja még a Vorosilov marsall-útja elszenvedni, hogy „Rudolf trónörökös” vadász-szobra ékesítse?

Elvtársi tisztelettel:
BÁRD ISTVÁN
XIV., Korong-u. 5.

1940-ben, az elöljáróságon

— Ha szegénységi bizonyítványt akar, hozzon egy pengő ötven fillérért bélyeget!
— Kérem, én munkanélküli vagyok, egy fillérem sincs.
— Mi? Egy ilyen akar szegénységi bizonyítványt? Menjen innen, ne tartson fel a munkában!

7 év nagy idő...

Seven years make a big difference — ez egy amerikai whisky állandó reklámja, a New Yorker című ujságban szoktam látni. Magyarul annyit tesz: Hét év nagy különbséget jelent! Ez alatt a reklámszöveg alatt minden héten más két rajz van. Egyszer az van, hogy a kezdő golfozó a labda mellé üt, a földbe; aztán hét év mulva viszi a golfbajnoki aranyserleget. A másik héten az van, hogy a kezdő lovast ledobja a hátáról egy pókos gebe; aztán hét év mulva szétterpesztett lábbal két tüzes paripán nyargal egyszerre, füstölgő szivarral a szájában. Ami whiskynyelvre lefordítva azt jelenti, hogy a hét évvel öregebb whisky egészen más, mint a hét évvel fiatalabb whisky.

Eddig még nem láttam, de hihetően a közeljövőben megjelennek majd az alábbi képek is a Seven years make a big difference felírás alatt, amelyek remekül ábrázolják, hogy hét év nagy különbség:

Truman, az Egyesült Államok leendő elnöke remegve olvassa a német tengeralattjárók által elpusztitott amerikai hajók listáját; aztán hét év mulva Truman, az Egyesült Államok elnöke whisky mellett tárgyal Manteuffel tábornaggyal a náci Wehrmacht feltámasztásáról.

Egy amerikai polgár elégedetten hallgatja a rádiónál, hogyan méltatja Truman, az Egyesült Államok leendő elnöke a Szovjetúnió hősi küzdelmét a közös ellenség ellen; aztán hét év mulva ugyanaz a polgár sápadtan hallgatja a rádiónál, hogyan uszít Truman, az Egyesült Államok elnöke a Szovjetúnió ellen.

Vagy a jövőbenézve: Lerajzolhatnák, hogyan ugrál fenti Truman egy atombombával a kezében ma; aztán hét év mulva, hogy kérdezik egymástól az amerikaiak, hogy ki is volt az a Truman.

Mert ebben az egyben igazuk van a whiskygyárosoknak: Seven years make a big difference...

JELVÉNYJAVASLATAINK
azok részére, akik nem járnak MHK-ra

azok részére, akik a kocsmában edzik magukat,

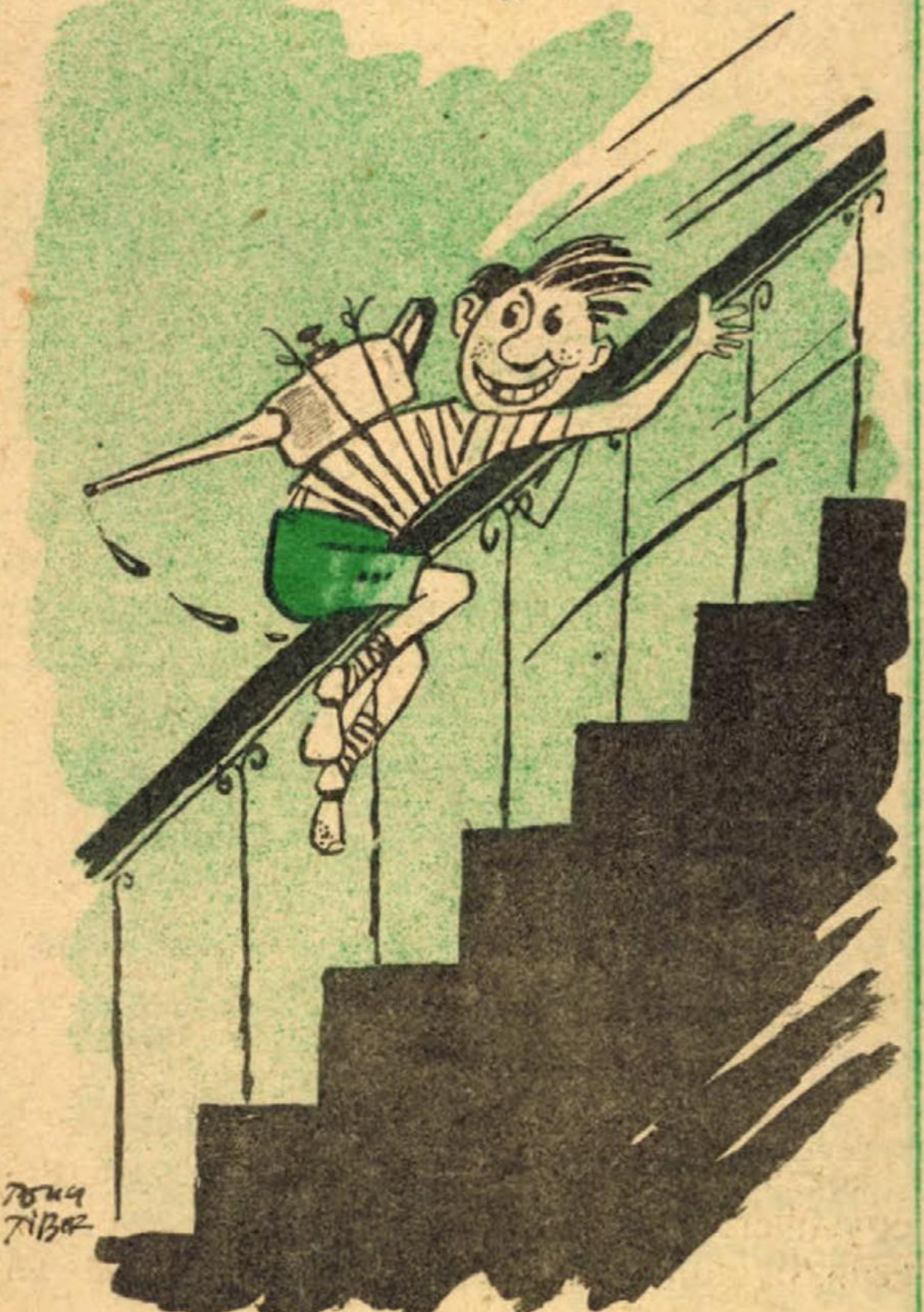

azok részére, akik lusták és kényelmesek,

azok részére, akik fáradhatatlanok ugyan, de csak ha szambázni kell.

Ebadta újítása

UTAZÁS a futball körül

Kezdetben vala a futballnélküliség korszaka, de ez nem tetszett az emberiségnek és elkezdett futballozni. Persze nem mindenki, volt aki szívesebben röplabdázott, marathonit futott, vagy lepényevéssel erősítette fizikumát.

A sport teteje mindenesetre a foci, kilenckerületiül „feccölés" maradt, bár én nem értem, mért éppen a futball a szerelemgyerek. Jómagam például a boxolásban lelem kedvem, az igen, egy szép horogütéssel bárkinek lehozom a csillagokat az égről.

De miután a futball az futball, én is hozzászólok a nevezetes sporthoz s ha nem is értem, megmagyarázom a dolgokat, hiszen nem én vagyok az első, aki magyaráz, anélkül, hogy tudná, mit magyaráz.

A futball egy nagy bőrgombóc, amibe ha belerúgnak, elrepül, fölszáll a levegőbe, aztán leszáll, megint belerúgnak és kész. Namármost, ha ehhez a gömbölyű tökhöz adunk még tizenegy férfiút, akkor máris kész a komplett futballcsapat. Most, ha van még tizenegy ilyen derék fiú, akkor ezek elkezdenek egymással szemben futkározni, a labdát körbe kergetik, mint valami rossz gyermeket s felnőtt ember létükre ilyeneket mondanak:

„Dobod át Cilu, dobod át Cilu, körömpasszt Okos Tóni, körömpasszt, Srigyu, Srigyu, futok a lukra, adátadátadát ne trinyózz, ne figurázz, add át..."

Ezt én nem értem, meg a bíró nevű férfiút sem, aki senkit nem ítél tizenhat évre, csak egy síppal füttyönget, mire abbahagyják a játékot, taccsot dobnak, kornert rúgnak, tizenegyest rúgnak, néhány drukker meg üvölt:

— Pfuj bíró, szemüveget a bírónak, esernyőt a bírónak, na lesz neked nemulass te Gané Gábor, csak öltözz civilbe!

*

Namármost a focizó emberek között voltak olyanok, akik merő örömből játszadoztak a labdával, de voltak olyanok is, akik aszonták: „Csipiszt nektek, nem ingyen focit! Majd fogom én potyára kiszaladgálni a lelkemet, hogy ti mondhassátok aztat, hogy gól!"

Világos ezekután, hogy ezekért a lángészlábú legényekért verekedtek az illetékesek s aszonták neki: „Gyere hozzánk Babanek a PULI-ba, kadarfröccsben fürösztünk, pénzmaggal etetünk s kinevezünk osztálynélküli főosztályvezetőnek." Hű, ez tetszett Babaneknek, de még szemérmeteskedett egy kicsit s különben is olvasta, hogy ő, Babanek, olyan focista, de olyan, mire megriszálta a zsebét és a sípcsontját és kacéran rebegte: „Jó, jó, apuka, szeretem az okos dumát, de a MULI-ba is hívnak és a gázsiért hat vödör csemegebort ihatok."

Az ilyesmi akkoriban természetes volt, mert a „munka nem esik jól" című közmondás minden valamirevaló focista reggeli imádsága volt. Azt a csülkös fiút, aki nemcsak a lábára, hanem a kezére is kérget szerzett, pokolba kívánta a tisztelt céh. Közben a PULI-sok tovább rímánkodtak érte, mert ez a center legjobb volt a javából s a hetvenötkilós Babanek minden porcikája a futball-lángészt rejtette magában. Végül a fiú elalélt a sok ígérettől és szerelmesen lihegte a PULI-s atyaistennek. „Ó, én játékoscsábítóm, vigyél, vigyél, a tiéd vagyok, lábastól, bokástól, szóval aligazgató leszek, minden rúgott gól után külön dohány és mutyiban is juttatás, mert különben lelki válságba kerülök s meghallgatom a MULI ajánlatát."

Ez az idő volt a futball hőskorhadtsága s számtalan focista kolosszális karriert futott be, harmincszoros válogatottak a kivénülés után trágár lapokat árultak a Körúton, s mikor a lábukban kocsonyává vált a porcogó, a Hajdani Császárok örültek, ha állást kaptak Góbi bácsinál, a közismert pöcegödörtisztítónál.

Milyen jó dolog, hogy ma már a futballisták, a sportolók is dolgoznak és lárma legfeljebb azért van, mert néhány futballművész csak mint címzetes dolgozó veszi ki részét az alkotó munkából.

Jó, hogy ma már a futballistában nemcsak lábat, hanem embert látnak. Ma már régen nincsen futballbörze: „adok-veszek, adok-veszek, százhetven centiméter magas, abszolút lúdtalpnélküli, fejelni tudó fiatalember kerestetik". Ma már nincs kacérkodás, játékoscsábítás, nincs olyasmi, hogy: „na szép focista, gyere be az én utcámba, gyere ide te bajszos legény, mutasd a muszklid, mutasd a vádlid, kapsz pénzt, kapsz címet, kapsz mindent" — s ha pedig megvénülsz, mehetsz a fenébe, ki a frász kíváncsi rúgni nem tudó futballistára.

Szóval ma már így állunk, a focista munka után annyit rúghat, amennyit akar s nemcsak a negyvenhatos lábába rejtett gólokkal építi a szocializmust. A szurkoló vígan szurkol s ha esetleg a régi világ merengő mákvirága, a csábító, a futballisták üzére, a futballistákat nyersanyagnak tekintő szatócsok még imitt-amott lézengnek is, reméljük, a söprű, mely általában söpörni szokott, most is megteszi a hivatását s kisöpri mindazt, ami nem való a futballisták házatájára, ami nem való a fejlődő, haladó, újjászületett magyar sportvilágba.

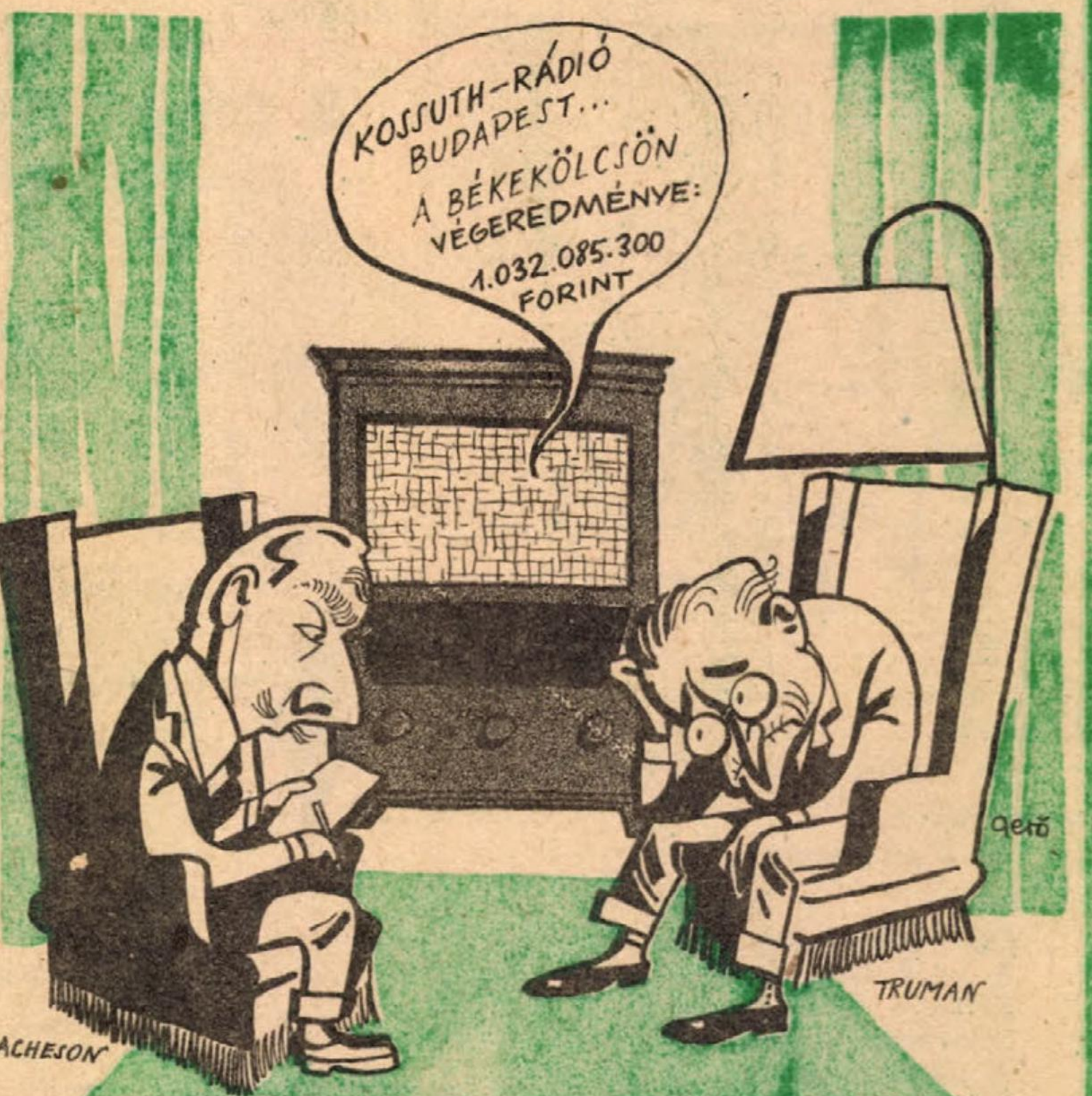

Nagy S. József.

A BÉKEKÖLCSÖN HATÁSA

— Jaj komám, ez volt 'ám a pofon!
— Mi?
— A Békekölcsönjegyzés.
— Jaj komám, az lesz csak a pofon!
— Mi?
— A tanácsválasztás.

— Jegyezd az eredményeket, Achesonkám...
— Még én is jegyezzek? Elég baj az nekünk, hogy ott olyan sokan jegyzetek

— Utolsó helyen állunk, Zsiga!
— Mondtam én mindig, hogy jó kis falu ez!

— Első helyen állunk, Zsiga!
— Mondtam én mindig, hogy randa kis falu ez...

VÉLEMÉNY

Két belgrádi beszélget.

— A sógorom azt mondta, hogy nem helyesli Tito politikáját, ezért tíz esztendőt kapott. Hát magának mi a véleménye Titóról?

A kérdezett gondolkozik egy darabig, aztán rávágja:

— Legkevesebb nyolcvan esztendő.

Utolérhetetlen versenytárs

— Mondja, hogy lehet az, hogy mi hiába szavazzuk le Visinszkij békejavaslatát, a népek mégis neki hisznek…
— Könnyű neki! Ő az igazat mondja!

DUETT

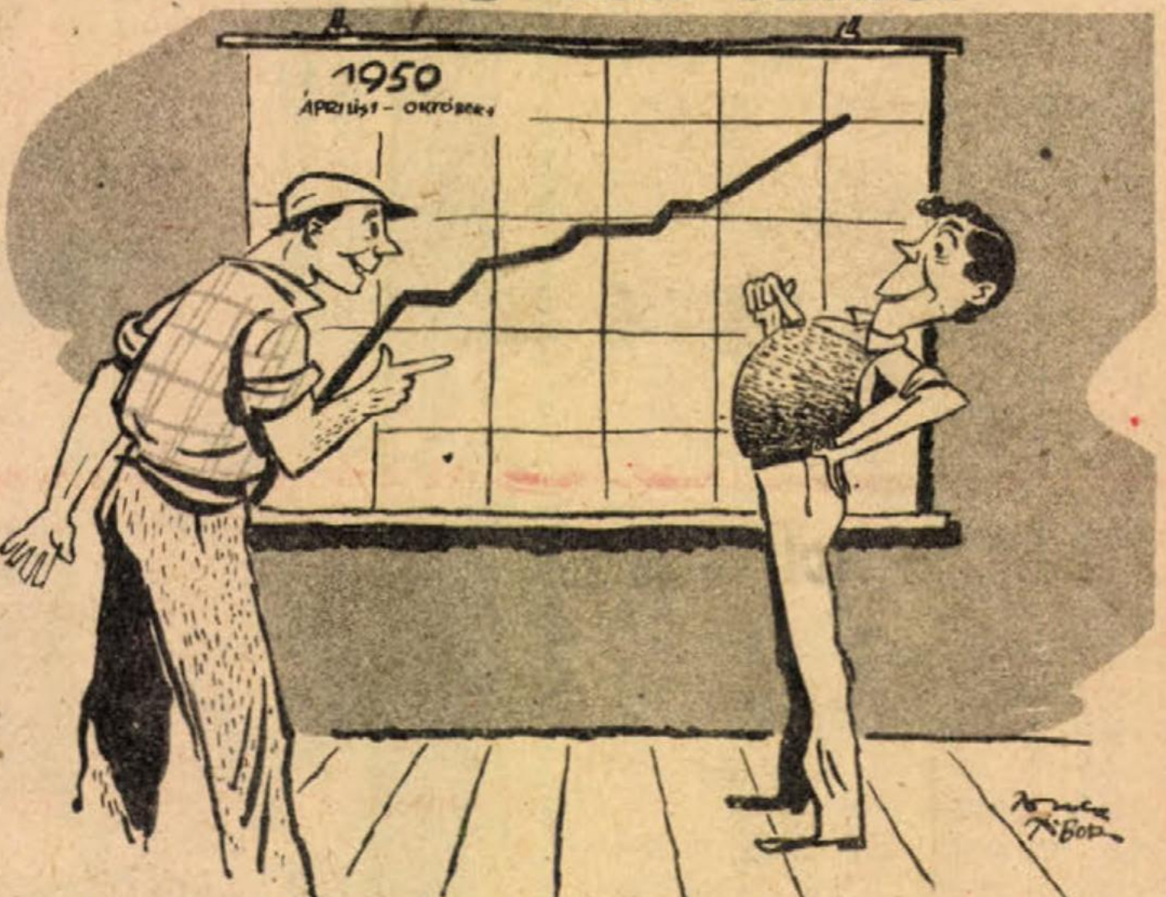
Truman:
Én vagyok a miszter Truman!

Manteuffel:
Én a náci generál!

Truman:
Csak utánad epedek én,
A vágy érted macerál!
Kívánom az új Wehrmachtot
S kívánom a régit is,
A náciknak az elejét
S a világnak végit is!
Haljon meg mind, ki nem Truman,
Én bizony nem szépítek:
Manteuffelkám, én a te nagy
Rutinodra építek!

Manteuffel:
Benne vagyok, de közöljed,
Mert ezért a fene esz:
Ha úgy jársz majd, mint a Hitler
Az új gazdám majd ki lesz?…

A megelégedett ember

— Ez a maga teljesítményét ábrázolja?
— Nem.
— Maga csinálta a grafikont?
— Nem.
— Hát akkor?
— Én akasztottam a falra…

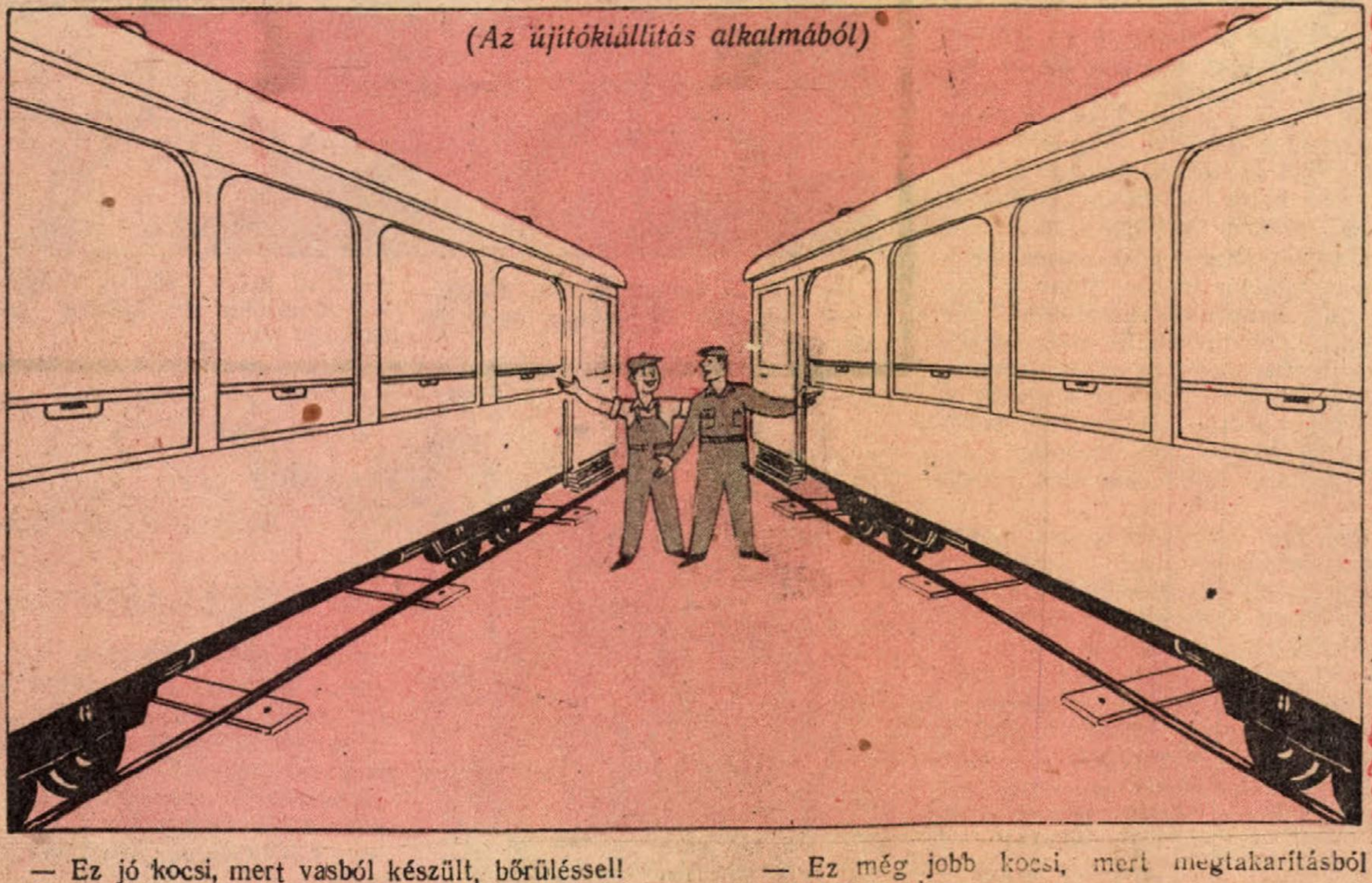
Ludas Matyi találós kérdése

Mi az: négy lába van és szünet nélkül hazudik?

Megfejtés: Truman és Acheson

Anyagtakarékosság

(Az újítókiállítás alkalmából)

— Ez jó kocsi, mert vasból készült, bőrüléssel!

— Ez még jobb kocsi, mert megtakarításból készült, újítással.

Le a bürokráciával!

Ezelőtt 8—10 évvel az egyetemre egy dolgozó gyerekének bejutni a költségek miatt, elsősorban családi katasztrófát jelentett. Másodsorban a protekciókeresés, kilincselés olyan tortúrát jelentett, hogy az egyetemi felvétel egy főnyeremény hatását keltette.

Most más a helyzet. Az egyetemre a dolgozók gyerekei minden nehézség nélkül bejuthatnak. A tortúra nem az egyetemi felvételnél jelentkezik, hanem a Fővárosi Villamos Vállalat Akácfa-utcai központjának alagsori bérletjegy-pénztáránál folyik le.

Egy kis különbség mégis csak van, mert itt nem egyetemi felvétel ügyében kell eljárni, hanem sokkal súlyosabb ügyben. Itt ugyanis tanuló hetijegy-igazolványt adnak ki. De nehogy a jámbor olvasó azt higyje, hogy az ablakon csak úgy kinyujtják. Dehogyis! Ehhez sok minden kell. Először is egy tanuló-igazolvány-igénylési-űrlap. Ezt azután az egyetemen kiállítva jóváhagyják, jeléül annak, hogy az igénylő „1950/51. tanévben a főiskola rendes tanulója" és pecséttel ellátva Lengyelné aláírja. No most jön a java: a F. V. V. központjánál legkevesebb 300 társával a boldogtalan egyetemistának sorba kell állnia, lehetőleg úgy, hogy forgalmi akadályt képezzenek. Van olyan is, aki ájulás, ficamodás, belső sérülés nélkül 2 óra mulva a tett helyére kerül. Itt azután az eredmény az, hogy kioktatják: az igénylési lap nem érvényes, mert amit az egyetemen igazoltak, azt az igénylési lap hátlapján is igazolni kell. Hogy miért nem elég az egyik oldalon való igazolás, amikor a csatolt fénykép másik felén is rajta van az egyetem pecsétje és aláírása, ezt csak a szent Bürokrácia tudja. De ha az indexkönyvecskét a delikvens felmutatja, akkor jó. Most már csak azt nem tudom megérteni, hogy mire való az egyetem pecsétjével és aláírásával ellátott igénylési lap.

A biztonság kedvéért, nehogy a legközelebbi alkalommal a kétoldalisággal kapcsolatban kifogás essék, a szükséges fénykép hátlapját is elláttuk egy fényképpel, persze nem hátulról lefényképezve. De komoly aggályaim vannak olyan irányban, hogy nem kellene-e egy négydimenziós fényképet szerezni valahonnan, vagy egy szobrot, nehogy most már a kétoldali fénykép ellen legyen kifogás.

Téni Ferenc

Hangtalan Heti Híradó

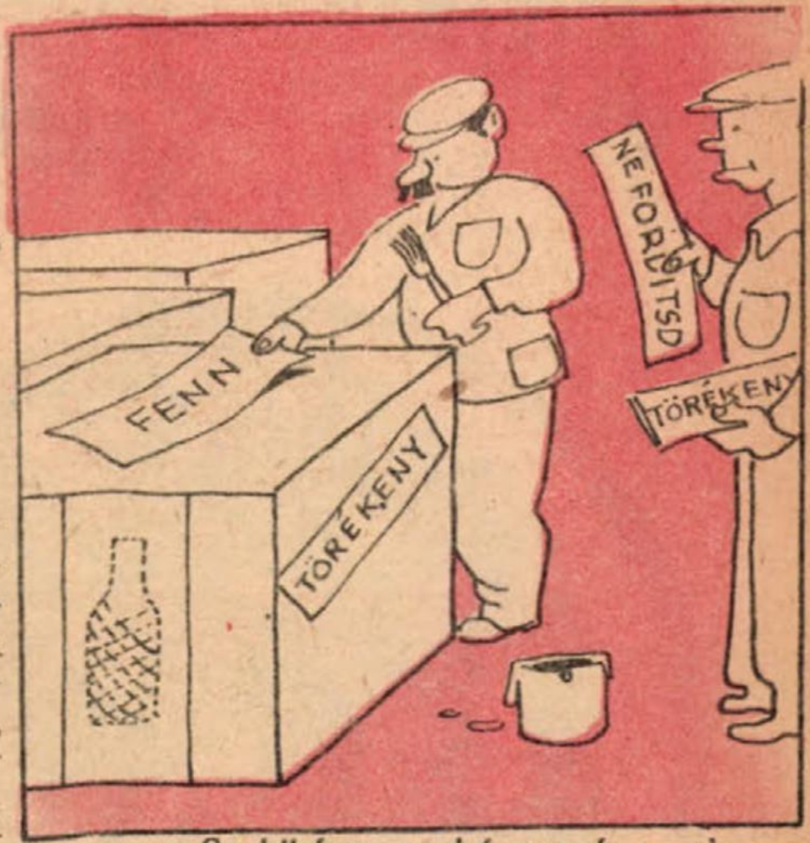
Megoszlanak a vélemények az új bortal kapcsolatban. Ennek a légynek például nem izlik, viszont ő nagyon elfogult mert belefulladt.

Ezt a francia súlyemelő bácsit megkérdezték hogyan nyerhetné meg a súlyemelő világbajnokságot. Ő azt felelte, hogy úgy, ha a kormány nem ad beutazási engedélyt a Szovjet súlyemelőknek. Erre a kormány nem is adott.

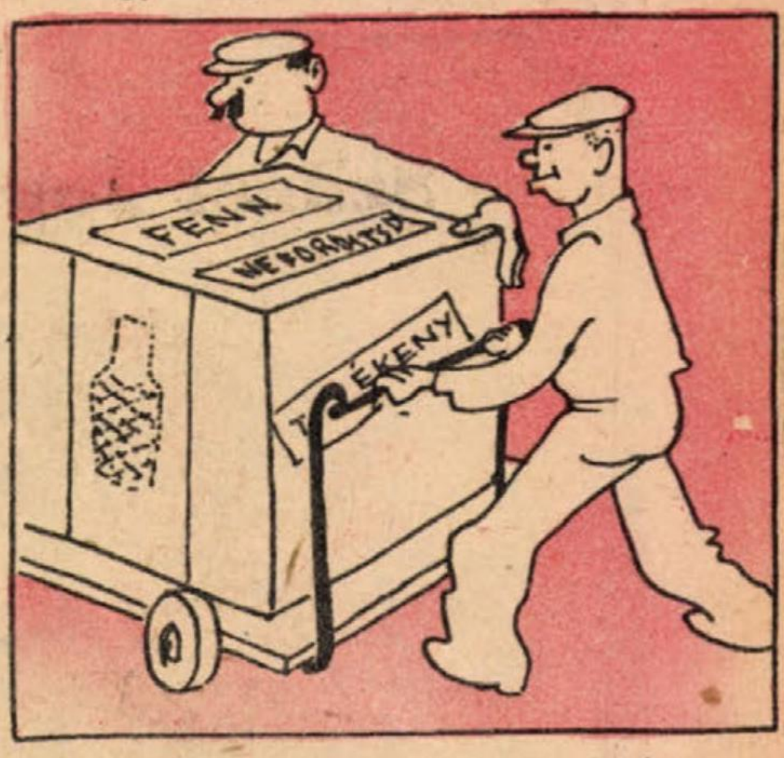
Aminek nagyon nem szabadna lenni

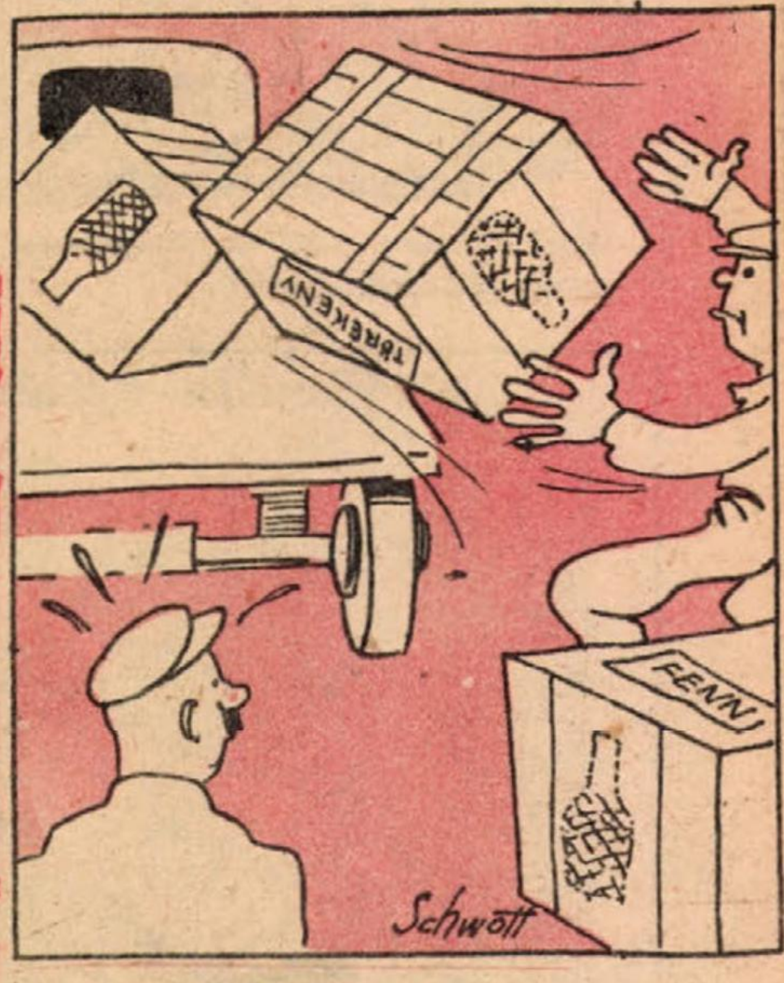
— Szakikám, ez kényes áru, vigyázni kell, nehogy dobálják a szállításnál!

— Még ezt is ragasszuk rá, nehogy megforgassák!

— Csak lassan vigyük, óvatosan!

— Most pedig szépen egyből felrakjuk a kocsira!

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLÁCS ERNŐ
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly

Egyéves a Kínai Népköztársaság

TESSÉK NEVETNI!

Egy külföldi lapból írom ki ezeket az adatokat: A 3 milliós példányban megjelenő newyorki „Daily News” egy szép napon statisztikát közölt arról, hogy Amerikában micsoda rekordokat értek el whisky-ivásban, biblia-olvasásban, Coca-cola-élvezésben, és rántotta-fogyasztásban. De ugyanazon a szép napon az amerikai hadsereg lapja, a „Stars and Stripes” egyéb gyönyörű számokat tett közzé.

Ezek a következők:

1949-ben az Egyesült Államok területén 1,763.290 súlyos bűntettet követtek el. (Leírom betűkkel a számot, különben az olvasó nem hiszi el: egymillióhétszázhatvanháromezerkettőszázkilencvenen.) Átlagban naponként 1100 házba törtek be, 293 embert öltek meg, 172 embert fosztottak ki, 340 autót loptak el, 2800 lopást követtek el.

S ami a legszebb: a rablás, sikkasztás, tolvajlás, csalás, pénzhamisítás, gyujtogatás és orgazdaság miatt vád alá helyezettek 27.4 százaléka kiskorú.

GÁBOR ANDOR.

Mozitanácsadó

Egyes laptársainknak ilyen és ehhez hasonló rovataik vannak: „Mit érdemes megnézni?” — „Hová menjünk a héten?” stb. Most mi is csatlakozunk ehhez. Erre az indított bennünket, hogy fellapoztuk a Szabad Nép műsorát és abból meggyőződtünk, hogy Budapest változatos mozi-műsorai között mindenféle foglalkozású és a legkülönbözőbb érdeklődésű emberek is megtalálhatják a nekik legmegfelelőbb filmet. Tanácsadónkban azt is figyelembe vettük, hogy kit melyik film érdekelhet? A következőket ajánlhatjuk:

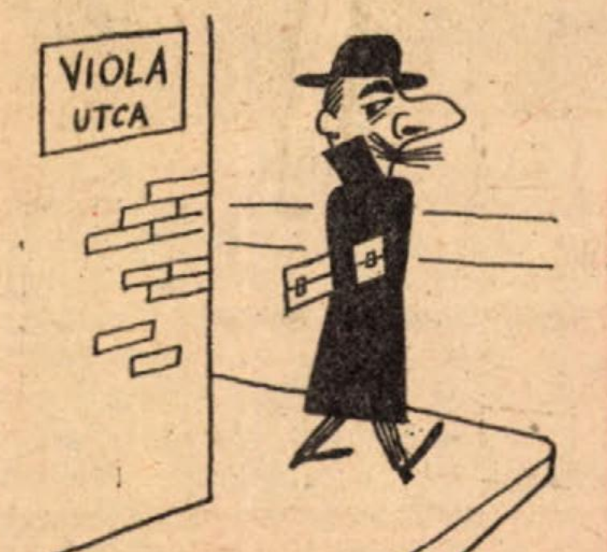
Újítónak: Z. 8-as találmány.
Vasmunkásnak: Acélszívek.
Meteorológusnak: Vihar előtt.
Lakatosnak: Aranykulcsocska.
Búvárnak: Az óceán vándora.
Nyugalmazott bankárnak: Az uzsorás.
Telefonos kisasszonynak: Halló, Moszkva!
Cipésznek: Talpalatnyi föld.
Ruhakészítőnek: Szabóné.
Korcsolyázónak: Jégmezők lovagja.
Totózónak: Szerencse fel.
Énekesnek: Dalolva szép az élet.
Tűzoltónak: Tűz.
Vasúti kalauznak: Elsőosztályosok.
Pénztárosnak: Ötszázasok.
A földrengést jelző intézet munkatársának: Reszket a föld.
A folyamőrség bajtársainak: Szerencsés hajózást.
Futballistának: A centercsatár.
Repülőbizottsági tagnak: Pilótaszerelem.
Küldöncnek: Biciklitolvajok.
Fázós embernek: Hurrá tavasz.
Trumannak: Kár a benzinért.
Végül mindenkinek ajánljuk: a Ludas Matyit!

Szüret Jugoszláviában

Uncle Samu: Taposd komám, taposd!

Acheson a Viola-utcában

A kérdés, amely a cím láttán felvetődik az olvasóban, jogos: Hogyan került Acheson a Viola-utcába? Hiszen Acheson köztudomásúlag Washingtonban tartózkodik, a Viola-utca pedig köztudomásulag Budapesten tartózkodik.

Majd elmondom.

A Viola-utcán mentem, a Mester-utca felé.

Az egyik ház kapuján tábla volt:

ENNEK A HÁZNAK A LAKÓI NEM ÁLLNAK SORBA!
ENNEK A HÁZNAK A LAKÓI NEM HALLGATNAK MEG RÉMHÍREKET!
ENNEK A HÁZNAK A LAKÓI A BÉKÉÉRT KÜZDENEK!
BÉKEKÖLCSÖNT AZ EGÉSZ HÁZ MINDEGYIK LAKÓJA SZÁZ SZÁZALÉKON FELÜL JEGYZETT!
ELŐRE A BÉKÉÉRT!

Két férfi nézte a táblát mellettem. Szemmelláthatóan munkából jöttek.

— A mi házunkra is ki lehetne tenni egy ilyen táblát — mondta az egyik.

— Te mennyit jegyeztél? — kérdezte a másik.

— Ezerkétszázat.

— Egyhavi?

— Hatheti. Ezret jegyeztem, kétszázat a feleségem jegyzett.

— Nusi is dolgozik?

— Nem. Spórolt pénze volt. Egy új ruhára, meg dajerra spórolta, de azt mondta, a békére odaadja. Tudod, hogy két gyerekünk van... A békéért mindent...

Abban a másodpercben pillantottam meg Achesont. Egészen tisztán láttam. Ott állott a Viola-utca és a Tűzoltó-utca sarkán, tíz lépésnyire tőlünk, tisztán láttam. A hetyke macskabajúsza lekonyult, amikor az utolsó mondatokat hallotta és szégyenkezve lesütötte a szemét.

De abban a pillanatban már tudtam is, hogy érzéki csalódás áldozata vagyok. Vizionálok. Képtelenség az egész.

Nem az, hogy Acheson a Viola- és Tűzoltó-utca sarkán álljon feltűrt gallérral, hanem az, hogy egy ilyen szégyentelen háborús uszító elszégyelje magát.

Egy kőkorszakbeli művész bánata

— Azért nem kellene így ledorongolni a művemet, kritikus úr...

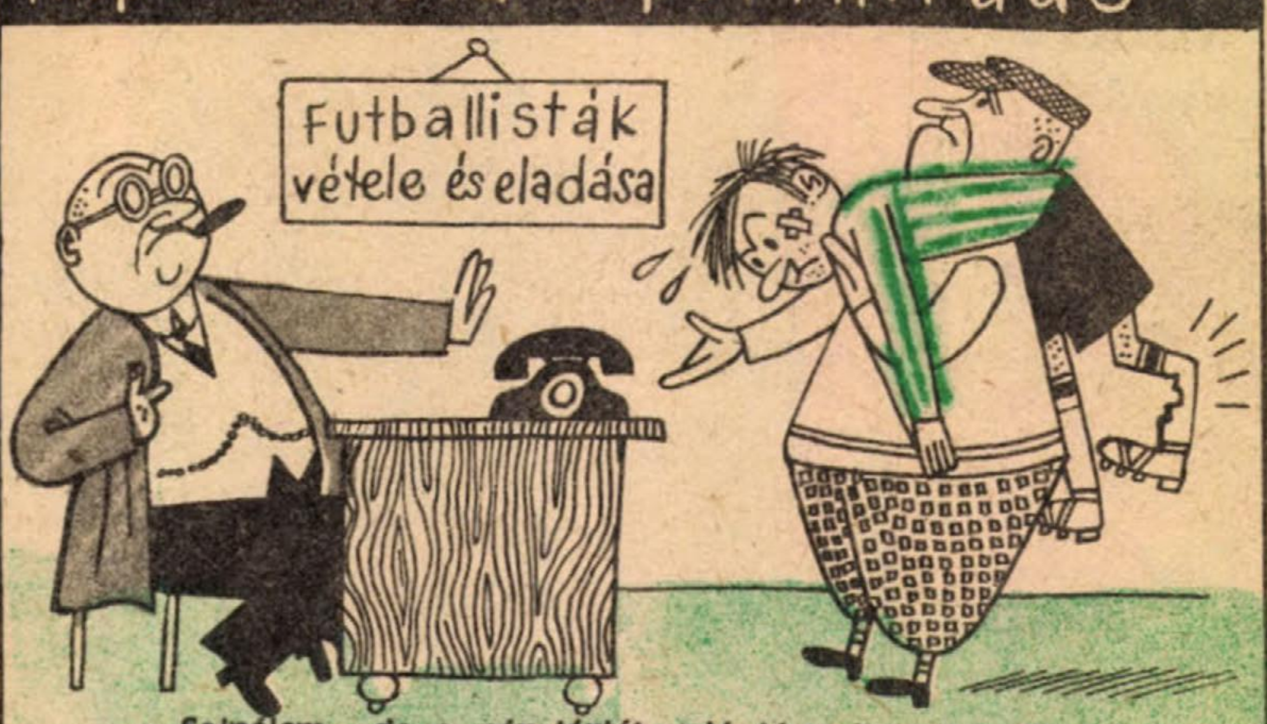
Anyagtakarékosság?

(Aminek nem szabadna lennie)

— Kell magának ez a rengeteg gömbvas?
— Persze hogy kell.
— Használják?
— Azt nem.
— Hát akkor minek kell?
— Büszke vagyok rá.

Imperialista Sporthiradó —

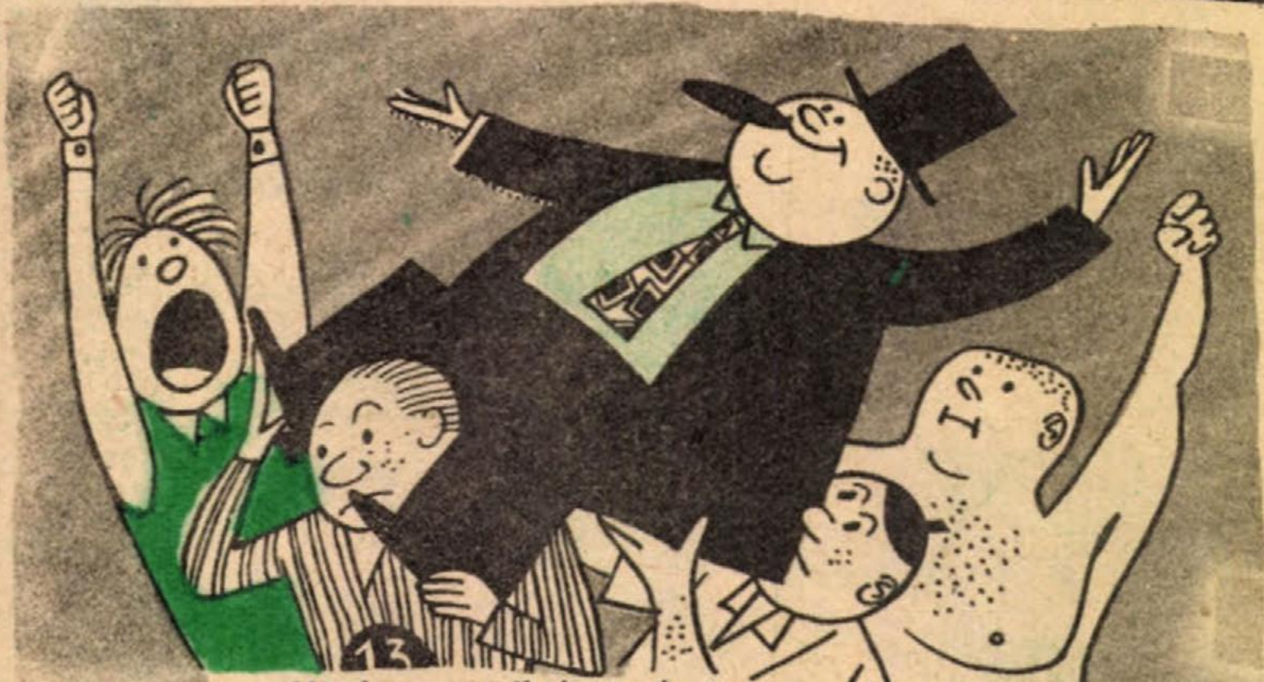
— Sajnálom, de a pénztártól való távozás után reklamációkat nem veszünk figyelembe!

— Ezzel szoktatom a kapust arra, hogy elkapja a labdát...

Rögbimérkőzés után.

A futballsztár kincse.

Minden amerikai sportmérkőzés győztese.

Az amerikai nép legnehezebb sportteljesítménye.

LIPTÁKNÉ és a méltóságos asszony

Lipták néni hajnalban, mielőtt munkába indult volna, megivott egy pohár tejet, azután a szomszédasszonytól kapott egy maroknyi szilvát, amit az úton elszemelgetett. Már a lépcsőn érezte, hogy valami nincs rendjén. Úgy fortyogott a hasa, mint az üst a fővő fehérneművel a tűz fölött. Egy darabig csak ellenállt a kegyetlen görcsöknek, de később úgy érezte, nem bírja tovább. Lecsapta a kistikkelt hálóinget, amit éppen mosni kezdett és rohant fel az emeletre, ahogy öreg lábai bírták. Kettőt csöngetett. Egy csengetés tudniillik a társbérlőknek szól.

Lipták néni kínosan feszeng. Az ajtó tejüveg ablaka mögött feltűnik a méltóságos asszony fekete árnyéka. Ici-pici rés nyílik az ajtón, közbül ott feszül a biztosító-láncocska.

— Ki az? — sipít a „méltósága" cérnavékony hangja.

— Én vagyok... Liptákné...

— Kicsoda? Liptákné? Hát maga miért nem mos?

— Én... Nekem... Engedjen már be, méltóságos asszony... Baj van...

A méltóságos asszony végzetes lassúsággal babrál a lánccal. Azután Lipták néni lihegő izgalommal dadogja el, hogy miért is jött ő fel tulajdonképpen munkaidő alatt. És hát ott lenn nincs W. C., azért sietett fel a harmadik emeletre. De most már nagyon sürgős a dolog, — teszi hozzá bocsánatkérően...

Az öreg méltóságos eleinte szórakozottan csörgeti a fehér csipkezsabóra csüngő acélszürke gyöngysort, azután, mikor megérti, hogy miről is van szó, elsápad, majd vérvörös lesz.

— Hát mit képzel maga, Liptákné? — hörgi elfulladva az iszonyattól. — Mi az én házam, nyilvános... izé..? Az ilyesmit intézze el otthon...

Liptákné is elsápad, de nem a felháborodástól. Szörnyű kínban van, úgy érzi, nem bírja tovább és dadogva kéri a bocsánatot. De a méltóságos asszony mereven visszautasítja. Nem és nem... Hogy képzei ilyesmit ez a mosónő, elvégre arra a bizonyos ülőkére, ahová ő szokta helyezni legméltóságosabb fenekét, holmi proletárok ne számítsanak, még ha százszor is megfordult a világ sora..

De végeredményben a méltóságos asszonynak szíve is van. Talán már az ő életében is előfordult, hogy tejre szilvát evett. Ezért tartózkodóan azt tanácsolja Lipták néninek, keresse fel a társbérlőt és kérje meg, hogy e halaszthatatlan és sürgős célra engedje át a saját „társbérlői" W. C.-jét.

Lipták néni már nem is vitatkozik. Utolsó, maradék erejét összeszedve vánszorog az ajtó elé és megvárja, amíg eltűnik a méltóságos árnyék. Ekkor ismét csönget, de csak egyet, majd erejét vesztve nekidől a falnak. Végre-valahára nyílik az ajtó. Pirosarcú, pettyesfejkendős asszonyka áll a küszöbön, könyékig feltűrt ruhaujjakkal. Mosolyogva köszön a roskadozó mosónőnek:

— No, mi ujság, Lipták néni? Eltévesztette a házszámot? Kétszer nyomja meg, az szól oda, ni... — int állával a lakás felé.

— Jaj, lelkem, nem arról van szó... Hanem mutassa meg, merre van a W. C., mert a méltóságos asszony nem engedi meg, hogy... Azt mondja, hogy... Jaj, de már ne faggasson annyit... — furakodik beljebb Lipták néni, a szoknyája hátsó felét tapogatva.

— Mit? képed el a menyecske. — Mit nem enged meg a méltóságos asszony?... Hogy az a... Hát nem, Lipták néni, higyje el, én jószívvel engedném a magunkéra, de most aztán azért sem... A keservit a méltóságának!... De hát micsoda asszony maga, ha még arra sem futja az erejéből, hogy az asztalra csapjon ilyen esetben... Nyomja csak meg mégegyszer azt a csengőt!

És Lipták néni félénken nyomogatja a csengőt. A hang vészjelként zúg a méltóságos asszony érzékeny fülében.

Megint suhog a selyemruha, villan a gyöngysor és a lorgnyonon keresztül gyűlöletteljes pillantás röpül a két munkásasszony felé.

— No, már megint maga az, Liptákné... Hát fel akarja forgatni ma az egész házat? Mit képzel maga? — sziszegi a méltósága.

— Kérem, méltóságos asszony, ha istent ismer...

— Pfuj, még ilyesmibe is belekeveri az istent... Hát még mindig nem végezte el a dolgát?

— De nem ám... — vág közbe a társbérlő csipőretett kézzel. — Majd a maga W. C.-jén, „méltóságos asszony"!

— Ah, micsoda hang ez... No, jöjjön, Liptákné, itt az ajtó, — fuldoklik a méltóságos asszony. — De utána azonnal hozzon fel lúgot és alaposan sikálja le az ülőkét. Ugy-e, megérti, Liptákné?

És Liptákné, csodák-csodája, ebben a pillanatban mindent megért. Ő, aki az imént még a boldogságtól támolyogva igyekezett a méltóságos W. C. felé, most megáll, kihúzza magát, szembefordul a „munkaadóval" és végignéz rajta:

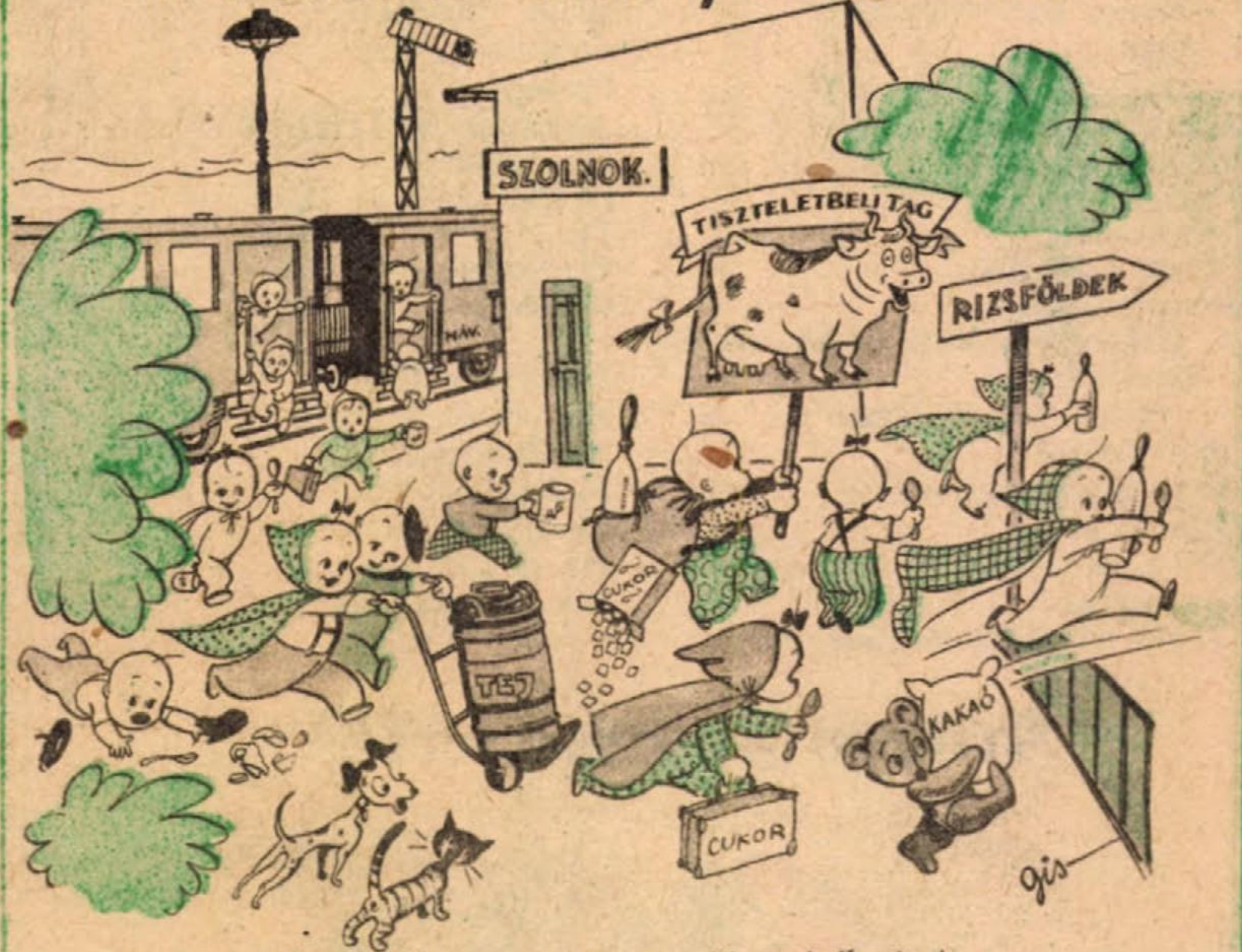
— Hát, nem... Inkább... inkább... hazamegyek, de a maga W. C.-jét nem használom. Megértette? És ezentúl mossa maga a szennyesét... Hogy még sikáljam le magam után? Hát mi vagyok én? Azt hiszi, maga különb, vén majom?... Maga talán enni szokott abból a csészéből?

A méltóságos asszony hátratántorodik, de azután összeszedi magát és az ébenfa-pálcával mereven az ajtóra mutat... Igaz, hogy közben az jár az eszében, hogy hát most ki is fogja kimosni azt a töméntelen sok szennyest...

A társbérlő pedig karonfogja Lipták nénit, aki néhány perc mulva már sejti, hogy a mennyország kapuja nemcsak a halál után tárul ki a tejre szilvát evő szegényember előtt, akármit is prédikálnak a papok...

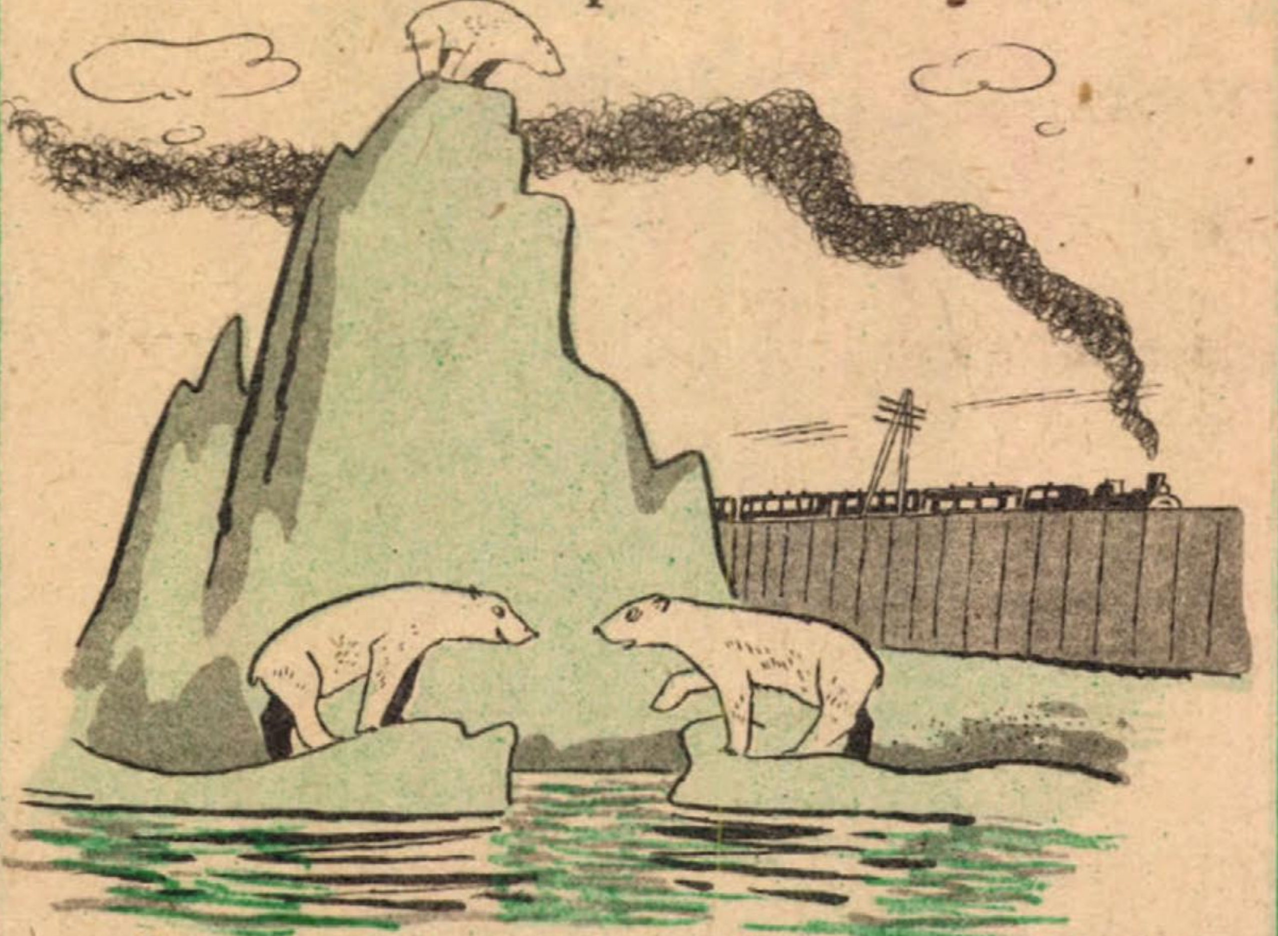
Gyáros Lászlóné

Rizsaratási verseny Szolnokon

A legifjabbak nagyon szeretik a tejberizst.

Jegesmedvék a pesti Állatkertben

— Ugyan, hagyd a gyereket, anyjuk! Én is órákig bámultam a vonatokat sráckoromban...

Munka után édes a pihenés

Költemény egy költőtől

A költő, ki már sokat költött,
Mert költő volt már nagyon régen,
Felsétált a redakcióba
Egy régi verssel a kezében.

A szerkesztőnek azonnyomban
Megmutatta a verset persze,
Mivel nem titok, ideírom,
Így hangzott szóbanforgó verse:

Úgy izzik a Nap, mint a mámor,
Egy szűzlány sétál kinn a réten,
Finom, halk, csendes kicsi szűzlány
És liliom van a kezében.

Halk sóvárgással súgom néktek,
Poétamódra, csendben, szépen:
Beh szeretnék liliom lenni
Ama szűzlánynak a kezében!

„Költő úr", mondja a szerkesztő,
„Ön átaludt vagy ötven évet,
Ne ötvenéves versét hozza,
Én öntől mai verset kérek!"

Már másnap büszkén jött a költő
És hozta az új versét szépen,
Mert ez se titok, ideírom,
Hangzott pedig a vers eképen:

Úgy izzik a Nap, mint a Martin,
Egy melós sétál kinn a réten,
Izmos, robusztus jelenség ő,
És kalapács van a kezében.

Vad dübörgéssel mondom néktek,
Úgy melósmódra, acélkéken:
Beh szeretnék kalapács lenni
Ama melósnak a kezében!

A szerkesztő ezt elolvasta,
Arcán látszott, hogy hízik mája
„Ez már döfi!" — mondta vidáman
S nyomatékul bólintott rája.

„De még jobbá tehetné tántán
E versecskét egy-két arasszal,
Így is pazar, de még jobb lenne
Traktorral és szegényparaszttal..."

Gergely Miklós.

Haláltábor a Makronizoszon

A görög monarchofasiszta korbács s a kezek, amelyek a korbácsot tartják.

Talpigffyék és a sorsharag

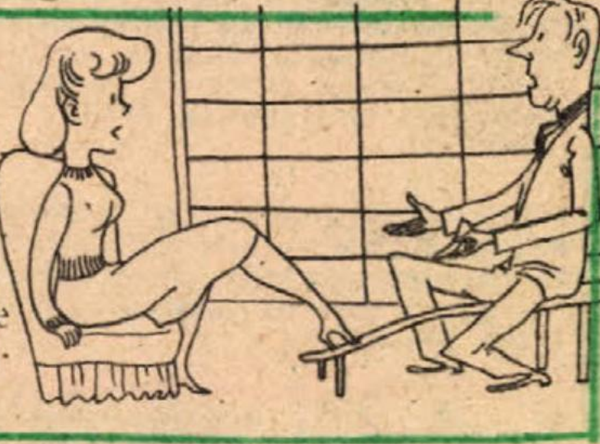

— Ezek a Talpigffyék hónapokig halmozták az élelmiszert, feketéztek, sorba álltak...

— Na és most?

— Most sorba ülnek.

Telhetetlen ember

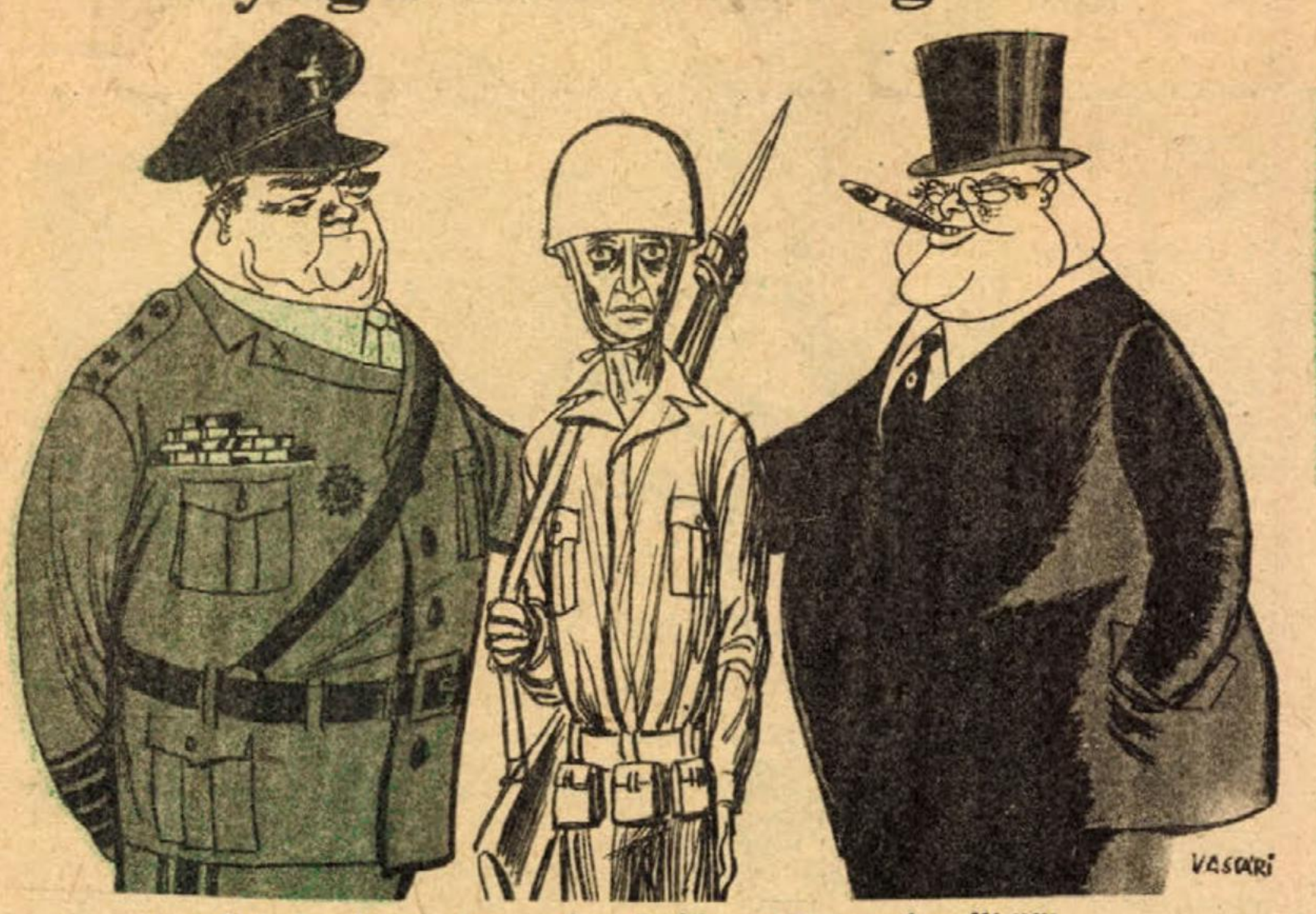

Amerikai háziasszony az üzletben:

— Rettenetes! Már megint fölment a cipő ára!

— Jó, jó, a cipő ára fölment. De arról bezzeg nem beszél, hogy olcsóbb lett az atombombagyártás.

Nyugatnémetországban

-- Na látja barátom, így már rögtön nem munkanélküli!

A HÁROM MADARÁSZ

Csasztuska reggeltől estig

A dolog úgy kezdődött, hogy Rudi értett a versfaragáshoz. — Téged az édesanyád is csasztuska-felelősnek hozott a világra! — mondták neki az üzemben és tőle várták az összes problémák csasztuskásítását.

Rudi végül is annyira belejött a gyakorlatba, hogy teljesen felhagyott a prózai megnyilatkozásokkal. Reggel már így ébredt: — Az üzembe kéne menni. Kalapácsot kézbe venni, Siess Rudi, hív a verseny. Huncut aki fel nem serken!

Miután így doppingolta sajátmagát, Rudi kiugrott az ágyból és irányt vett a konyha felé. Ismét rázendített: — Befordulok a konyhára. Várnom kell a kávécskára. Ha friss volnál, feleségem, — úgy a kávé várna engem!...

Az üzemben ez volt Rudi első bejelentése: — Tizenhárom gombos az én nadrágom. Még ma, pajtás, javítok a normámon! Jó nagy svunggal hajtom magam előre. Tizenkét gomb lepattoghat belőle!

Ebédszünetben aszerint csasztuskázott Rudi, hogy mi volt az ebéd? Babnál például: — Üzemünknek szakácsnéja, Mariska. Nem jól főzte meg a babot, ihajla! Nem esszük mi savanyúan, — egye így a Harry Truman, — vagy a Bevin, vagy a Schuman, ihajla!

Tükörtojásnál: — Hullámzó sóskaszósz tetején csónakázik egy tojás, szegény. Ő maga is úgy várja, — mégse akad hű párja, — árva, csak árva, szegény!

Rántott húsnál: — Páros snitzli a tányéron; egyik vastag, másik vékony. Késem, villám levegőben vár még. Ez a vékony: snitzli-e, vagy árnyék?

Végeredményben Rudi mindig hozzátette, hogy: — Nincsen párja, nincsen párja az üzemi, csudaremek konyhának. Kik ott esznek, szépek lesznek, Istókuccse igen-nagyon jól járnak. Egyiknek se vékony, karcsú a dereka, Mindig többnek, de mindig jobban gömbölyödik az arca, de az arca!

Délután újult erővel vetette magát Rudi a munkába és a körülötte dolgozókra is volt gondja, sőt: csasztuskája. Imigyen: — Ez az ifi megy a kútra. — Minek iszol mindig újra? Dolgozz, hé, géped előtt. Várj csak, majd küldök egy népnevelőt!

Vagy: — Mindenkinek kommendálom: munka helyett ne sétáljon. Aki sétál szüntelenül, — egy szép napon jaj, de „leül!"

Váltáskor ezt zengte Rudi: — Gyere, rózsám, a helyemre. Itt a szerszám, vedd kezedbe. De, selejtet, ha találok, — belőled is azt csinálok!

Hazatéréskor ezzel köszöntött be a csasztuskák bajnoka: — Néken olyan asszony kell, drága ruhát öltsön fel, jöjjön el a színházba! Ne ő csináljon színházat itthon, a szót egy hétig cifrázva!...

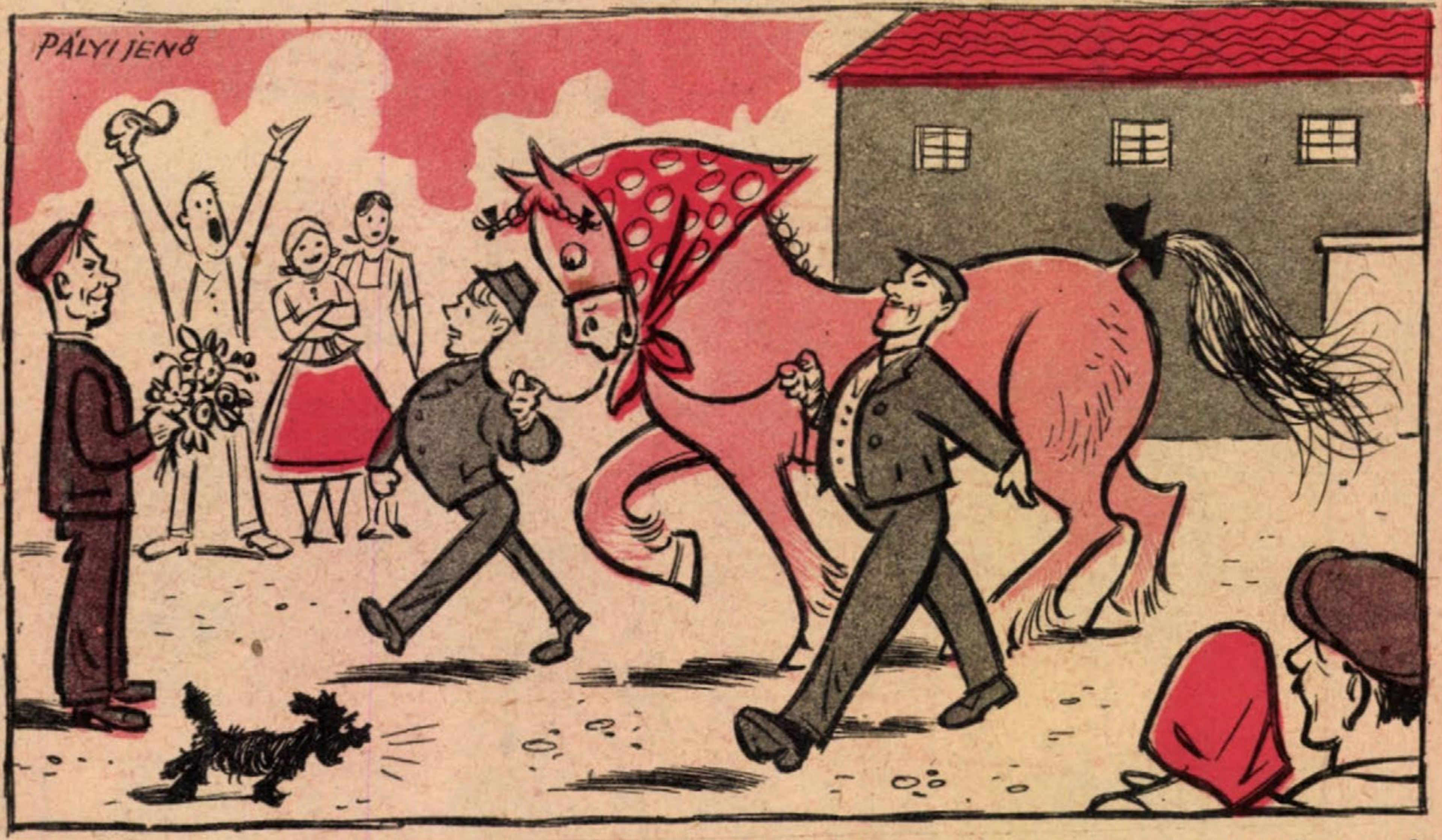
És végül így hajtotta álomra a fejét: — De jó nap volt a mai, kisangyalom. Még jobb lesz a holnapi, kisangyalom. Úgy szépül a mi hónunk, ha jó kedvvel dolgozunk, kisangyalom!

K. T. L.

Haltenyésztő telep létesült a Tiszán

Ludas Matyi a Kuncsorbai „VÖRÖS OKTÓBER” termelőszövetkezetben

FURI

FURI TÖRTÉNET EGY FURI NEVŰ FURI LÓRÓL.

1.

A dolog úgy kezdődött, hogy Imre szaktárs bement a városba, mert a termelőszövetkezetnek tenyészkanca kellett. Tenyésztési célokra, nyilván.

Eddig még nincs a dologban semmi furi, mondhatják erre.

Majd jön.

2.

Imre szaktárs megkapta a tenyészkancát, hiszen annak rendje-módja szerint meg volt már előre beszélve a dolog, le volt az levelezve, ahogy Pesten mondják.

Azt kérdik, hol itt a furi?
Most már egészen közel van.

3.

Mert Imre szaktárs alaposan megnézte a lovat, egészséges-e minden, de nem nézte meg mindenütt.

Es ez volt a baj.

4.

Nem is volt sok oka mindenütt megnézni, hiszen ha az ember ruhát rendel, eszébe se jut, hogy helyette cipőt adhattak neki.

Pedig evvel a Furi nevű lóval ez volt a baj. Mert rövid idő múlva észrevette Imre szaktárs, hogy a tenyészkanca lehet kiváló állat, de nem a maga nemében: ugyanis a tenyészkanca herélt csődör volt.

Azonban ezt sajnos akkor vette észre Imre szaktárs, amikor a „felvásárló” (aki a lovat átadta) már elment.

5.

Ezekután természetes, hogy Furiból akta lett, de még milyen akta.

— Jelentgetjük össze-vissza a dolgot — mondja búsan Kocsis elnök — de attul a lóbul nem lett kanca. Még jelentjük egy pár helyre, hátha . . .

6.

A rossz nyelvek szerint szegény Stass József, akire a lovak tartoznak, egyre azon töri a fejét, hogyan lehetne szegény Furit mégis tenyésztési célokra felhasználni.

A jó nyelvek szerint az akták már tenyésznek is tőle.

A 331 százalékos munkacsapat munkában *(6 nő 4 férfi)*

Rajzolóművészünk azért rajzolta meg c s a k a lábakat, mert ha egy munkacsapat kukoricatörésben 331 százalékot ér el, arról úgyis tudnivaló, hogy fejjel dolgozik.

Nyájas beszélgetés az Olvasóval

OLVASÓ: Jójójó, Ludas öcsém, de most egy percre hagyd abba a viccelődést, mert arról is szeretnék hallani valamit, hogyan élnek egy ilyen termelőszövetkezetben az emberek?

LUDAS MATYI: Köszönöm, jól. Egy-egy munkegység után . . .

OLVASÓ: Egy pillanat, Ludas barátom! Könnyű neked, te falusi gyerek vagy, de én még azt sem tudom, mi az a munkaegység.

LUDAS MATYI: Hát mert nem szólsz, Olvasó barátom? A hivatalosan megállapitott munkaegység minden mezőgazdasági munkaágban megfelel egy közepes erejű és képességű ember napi munkájának. Azért számolnak munkaegységben, mert a „napolás”, az időbérezés, nem igazságos. Mert akkor ugyanannyit kapna, aki nyolc órát kapál, mint aki nyolc órát hűsöl a vén diófa árnyékában, verpelétit füstölve és jóizűen köpködve; ugyanannyit kapna a szorgalmas, mint a lusta. Ez pedig nem helyes, ezt belátod, Olvasó barátom?

OLVASÓ: Belátom, Ludas barátom.

LUDAS MATYI: No látod, Olvasó barátom. Nomármost ezt a munkaegységet túl is lehet teljesíteni; egy ember egy nap megcsinálhat két munkaegységet, vagy akár többet is.

OLVASÓ: Jó dolog ez, Ludas barátom.

LUDAS MATYI: No látod, Olvasó barátom. Akkor most megmondom, mit fizettek egy munkaegységre az elmúlt félesztendőben Kúncsorbán: húsz forint negyvenhét fillért, egy kiló hatvanegy deka burgonyát, másfélkiló árpát és hatvankét deka ocsút. De ez persze megy felfelé, ahogy a csoport fejlődik. Jövőre már gyümölcsöse meg konyhakertészete is lesz a kúncsorbai termelőszövetkezetnek, abból is kapnak a tagok . . . De már ma is olyan szépen élnek a kúncsorbai termelőszövetkezeti tagok, hogy nem cserélnének a vén Döbrögivel se. Murányi Zsiga például 3.600 forint készpénzt kapott a félévi elszámolásnál . . .

OLVASÓ: Aztán mit szólnak ehhez az egyénileg dolgozó kúncsorbaiak, Ludas barátom?

LUDAS MATYI: Hát a nagyobbik része már pedzi a belépést, Olvasó barátom.

OLVASÓ: Hát a kisebbik részük, Ludas barátom?

LUDAS MATYI: Az most készül pedzeni, Olvasó barátom . . .

3000 forint meg a többi . . .

Amott áll egy csoportban egy sereg csoporttag, Szabó Miklós, a fejős, meg egy munkacsapat. A kanász is odaballag.

— Mennyi kölcsönt jegyzett, elvtárs? — fordulunk találomra az egyikhez.

— Az attul függ, hogy érti az elvtárs.

— Egyféleképpen lehet azt csak érteni — csodálkozunk.

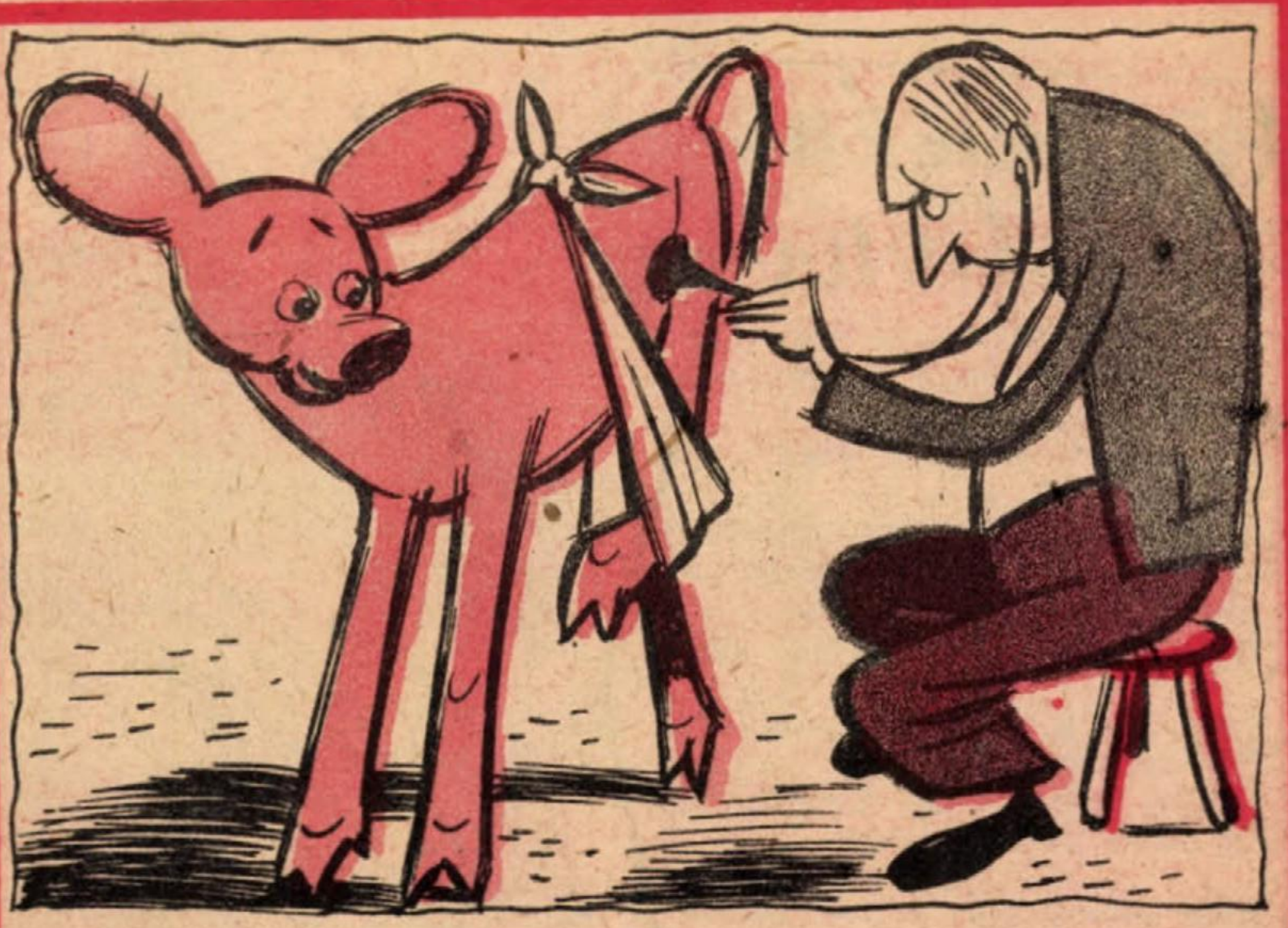
— Nálunk nem — ragyog fel a brigádvezető szeme. — Mert mink háromezer forintot jegyeztünk! A Vörös Október termelőszövetkezet!

— No és?

— No és mindegyik csoporttag jegyzett külön is párszáz forintot. Mármost az a kérdés, mit kérdez az elvtárs: A mi jegyzésünket, vagy a . . . vagy a . . . miénket.

Jövő héten:

Ludas Matyi a GANZ HAJÓ-ban

Orvosi vizit

Riegler dr. a körzet állatorvosa és igen jó hírnek örvend a környékbeli lábasjószágok körében. Van egy kis Csepele, amit ugyan nem nevez Pityunak, mint a nóta, már csak azért sem, mert a derék masina olyan kemény munkát végez a hepe-hupás kunsági dűlőkön, hogy méltán kiérdemelné az István nevet.

A motoros doktort éppen akkor értük tetten, mikor egyik paciensével foglalkozott körülbelül az alábbi módon:

(Szín: tehénistálló. Riegler doktor orvosi táskával belép, a kisborjú bámul rá, mint az újkapura.)

Riegler: Jónapot kívánok.

Borjú: Buuuuuuuu . . .

Riegler: Öltse ki a nyelvét.

Borjú: Kérem, én jól nevelt boci vagyok.

Riegler: Ne vitatkozzon kérem . . . Kiölteni . . . Igy . . . Mondani ááá . . . Sóhajtson. Na, mi a panasz?

Borjú: A lábam fáj kérem. Tegnap udvariassági látogatást tettem a szomszéd istállóban, közben beleléptem egy gödörbe.

Riegler: Na nézzük csak. (Vizsgálja, kopogtatja.) Hm . . . Akar ön borjúpörkölt lenni?

Borjú: De kérem! Én ifjú bikaborjú vagyok, telve ambícióval és szép tervekkel. Borjúpörkölt? Kérem, én csendes öregségre vágyom, tíz év mulva szeretnék marhafelsál lenni . . . de most?

Kocsis elvtárs (a tszcs elnöke): Nagyon rendes, ambíciózus kis borjú ez, doktor elvtárs, nem lehetne valamit tenni az érdekében?

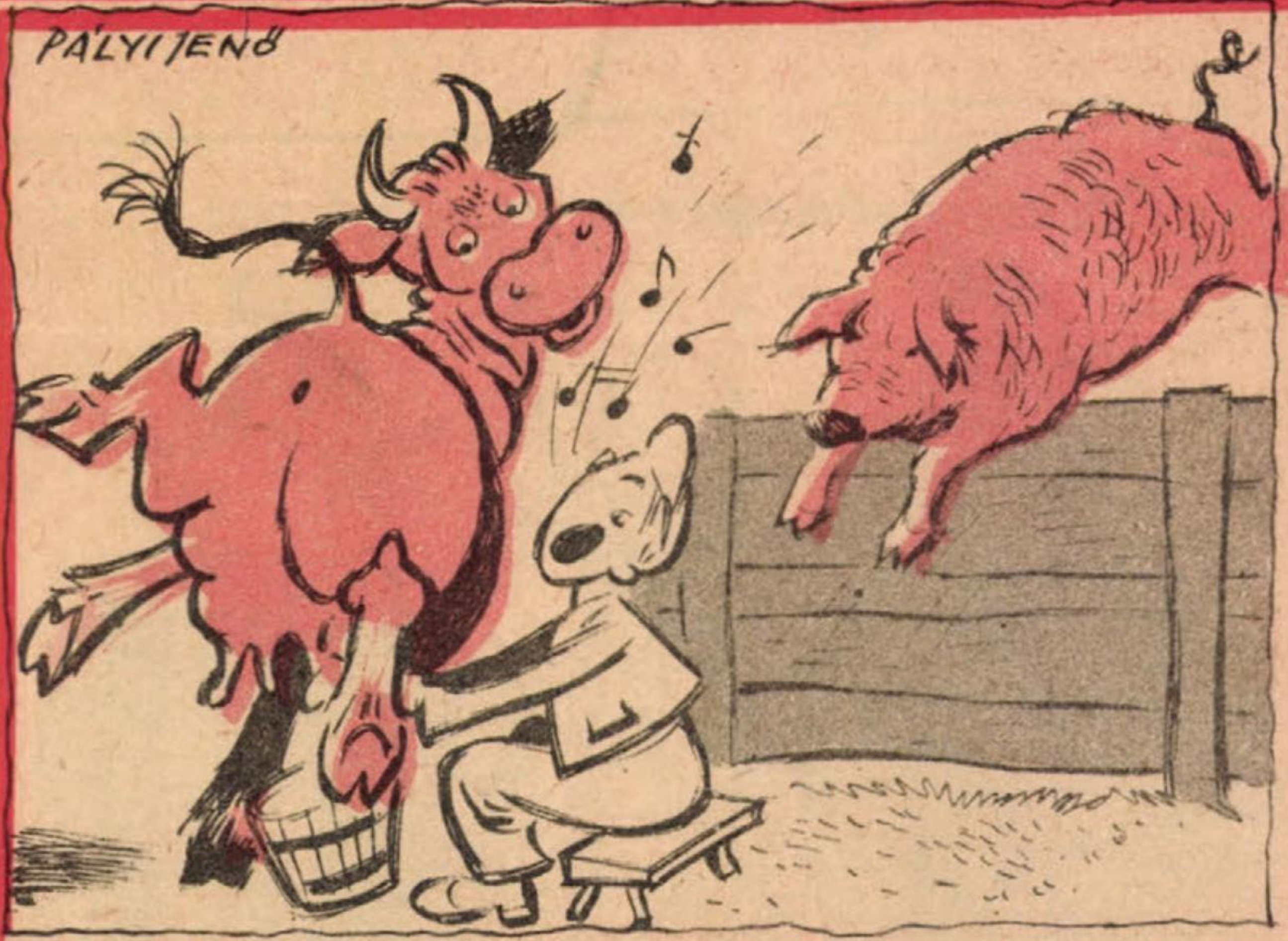
Riegler (vizsgálja): Persze a röntgenleletek nélkül semmi biztosat nem tudok mondani. De nagyon valószínű, hogy sebészi beavatkozásra lesz szükség. Na, viszontlátásra.

Borjú (pityeregve): Doktor úr kérem . . . doktor úr kérem . . .

Riegler: Na mi van?

Borjú: Doktor úr kérem, nem lehetne inkább belgyógyászatilag? . . .

(németh)

A képen látható vígkedélyű tehén nem azért tántorog, mert pityókás, hanem mert fejik. Furcsa, de így van. Szabó Miklós meg énekel neki: ha andalító angol keringőt fúj, akkor ábrándosan riszálja magát a Riska, ha meg valami ropogós frissre gyújt rá Szabó elvtárs, akkor szapora csárdásba kezd a különös tehén.

A képen látható másik háziállat a magasugró sertés ezúton kéri a nagyközönséget, hogy a „lusta disznó” és hasonló kijelentéseket helyezze forgalmon kívül. Nézzenek rá, amint éppen átugorja a kerítést és akkor rá fognak jönni, hogy néha még egy derék koca is kevésbé lústa, mint némely bliccelő MHK-zó . . .

Születés

Tavaly tavasszal volt, van vagy ötszáz napja,
Pipaszó meliett ült pár egyéni gazda,
Idősb Imre, Fehér meg egy pár Murányi
(Nagy család, ki győzné őket megszámlálni.)
Szólt egyik Murányi pipát szortyogtatva:
Bizony csak küszködik az egyéni gazda!
Munka napestig, de magam bárhogy töröm,
Nadrágszíjparcellán bíz' kevés az öröm!
Megszólal Fehér György: Túrkevibe jártam,
Olyat még nem láttam, amilyet ott láttam!
Szaktársak, a Vörös Csillagban is voltam,
Hej, de szépen élnek abban a csoportban!
. . . . Kúszott a pipafüst fel a szoba falán:
Mi lenne, ha mi is . . . Ejnye . . . Nono . . . Talán . . .
Imbolygott a kék füst: Nem tudja az ember . . .
Hümgettek, mógattak: Elsietni nem kell . . .
Hümgettek, mógattak, pipáztak csendesen.
Ahogy azt csinálták eddig is rendesen
. . . Aztán nem hümgettek-mógattak-morogtak,
Hanem nekiálltak: szerveztek, mozogtak,
Nyár, ősz, tél, tavasz, nyár . . . Most már a tél üzen . . .

. . . És ezerholdas a virágzó nagyüzem!